

परमेश्वरसँग व्यक्तिगत कुशती

खम्बाहरूमा एक प्रमुख विषयवस्तु तपाईंको व्यक्तिगत जीवन, तपाईंको व्यक्तिगत बोलावट हो। तपाईंको व्यक्तिगत जीवनको र सेवकाइमा बोलावटको एउटा क्षेत्र भनेको तपाईंले परमेश्वरसँग कसरी भेट गर्नुहुनेछ भन्ने हो। परमेश्वरसँग भेट नगरी तपाईंले दिनुपर्ने धेरै केही हुँदैन, त्यति धेरै परिवर्तन हुँदैन।

त्यसैले परमेश्वरसँगका भेटहरू तपाईंको व्यक्तिगत जीवन र तपाईंको बोलावटका लागि धेरै महत्वपूर्ण हुन्छन्। अनि बाइबलले सिकाउँछ, साथै अनुभवद्वारा हामी जान्दछौं, हामीले परमेश्वरलाई भेट्ने धेरै तरिकाहरू छन्। हामी आराधनाद्वारा भेट गर्छौं, हामी वचनद्वारा भेट गर्छौं, हामी पवित्र आत्माद्वारा भेट गर्छौं। हामीले उहाँको सेवा गर्दै उहाँसित भेट गर्छौं। तर त्यहाँ अर्को एउटा तरिका छ, विशेष गरी सेवकाइमा, जुन हामीले बुझ्नुपर्छ। किनकि वास्तवमा हामी यसलाई परमेश्वरसँग भेट्ने क्षणको रूपमा हेर्दौं। हामीले यसलाई गुमायौं भने परमेश्वरले हाम्रा लागि जे गर्नुभएको छ त्यो पनि गुमाउनेछौं। तपाईंहरूमध्ये कतिले अहिले नै परमेश्वरसँग भेट गरिरहनुभएको होला तर तपाईंलाई त्यो थाहा नहुन सक्छ।

त्यो यही हो कि परमेश्वरले हामीसँग कुशती लडेर हामीसँग भेटनुहुन्छ। परमेश्वरले हामीलाई आशिष् दिन चाहनुहुन्छ। उहाँले हामीलाई शान्ति, विश्वास र आनन्द, सुरक्षा र विश्वास र बोलावटका साथ उहाँको प्रशस्त भलाइसहित सित्तैमा आशिष् दिन चाहनुहुन्छ। तर कहिलेकहीं यस्ता समयहरू हुन्छन् जब परमेश्वरले हामीलाई आशिष् दिनुहुन्छ भनी भरोसा गर्नुको सट्टा हामी बाहिर जान्छौं र त्यो आफ्नै बुतामा प्राप्त गर्ने कोसिस गर्दछौं। हामी उहाँका सित्तैमा पाइने आशिष्हरूलाई अस्वीकार गर्छौं र हामी त्यो आफ्नै शक्ति, हाम्रो आफ्नै चलाखीद्वारा प्राप्त गर्ने कोसिस गर्छौं। जब हामी त्यसो गर्छौं, तब परमेश्वरसँग हामीसित कुशती लडनुबाहेक अर्को विकल्प हुँदैन।

मेरो विवाहको सुरुसुरुमा केही समस्या भयो। मेरी पत्नी अति नै उदार हृदयकी छन्। उदार हुने कुरामा हामी पति-पत्नीलाई केही कठिनाइहरू, केही तनाउहरू भए। हामीले सधैं दशांश दिन्थ्यौं, हामी स्त्रीष्टियन थियौं र हामीले सधैं दिन्थ्यौं। तर म भन्थें, "हामीले बुद्धि चलाउनुपर्छ। हामीले भविष्यका निमित्त तयारी गर्नुपर्छ।" म सोच्छु, त्यो बेला मैले पत्नीसँग पैसा र कति दिने भन्ने विषयमा झगडा गरिरहेको थिएँ।

मैले बुझें, वास्तवमा म मेरी पत्नीसँग झगडा गरिरहेको थिइँ। म परमेश्वरसँग लडिरहेको थिएँ। मैले उहाँको आशिष् सित्तैमा प्राप्त नगर्ने निर्णय गरेकोले मैले परमेश्वरसँग झगडा गरिरहेको थिएँ। पुरानो करारमा एउटा घटना छ, जसले यो कुरालाई चित्रण गर्दछ। यो याकूबको कथा हो। याकूब सधैं त्यस्ता व्यक्ति थिए, जसले आफ्नो जीवन र उद्देश्यलाई आफूले चाहेको परिणाम पाउनका लागि नियन्त्रण र चलाखी गर्न चाहन्थे। अब त्यो नतिजालाई परमेश्वरले आशिष् दिन चाहनुहुन्थ्यो। परमेश्वरले तिनलाई जन्मसिद्ध अधिकार, तिनले अनिवार्य रूपमा पाउने आशिष् दिन चाहनुहुन्थ्यो। तर परमेश्वरले तिनलाई ती आशिष्हरू दिनुहुनेछ भनी भरोसा गर्नुको सट्टा, याकूब अगि सरेर आफै ती प्राप्त गरे।

याकूबको कथा तिनी आमाको गर्भमा हुँदादेखि कै सुरु हुँदछ, जुन बेला आमाको गर्भमा तिनले आफ्ना दाजुको कुर्कुचो समातेका थिए। अनि याकूबले जन्मसिद्ध अधिकार र आशिष्हरू पाउनका निमित्त आफ्ना दाजु र परिवारका सदस्यहरूलाई धोका दिन्छन्। आफूले चाहेको पत्नी पाउने कोसिसमा तिनले धोखा दिन्छन् र तिनले अर्कै पत्नी पाउँछन्। हामी होसियार नहुँदा धेरै पटक सेवकाइमा हाम्रो जीवन पनि प्रायः यस्तै हुन्छ। हामी चलाखी गर्छौं, हामी नियन्त्रण गर्छौं, परमेश्वरले हामीलाई यी कुराहरूले आशिष् दिन चाहनुहुन्छ भनी नबुझेर हामी आफूले चाहेको कुरा प्राप्त गर्न आफ्नै युक्तिले काम गर्दछौं।

उहाँका छोराछोरीले उहाँको सितैंको आशिष् लिन इन्कार गर्दै र बाहिर गएर आफैले आशिष् प्राप्त गर्ने कोसिस गरे भने परमेश्वरले के गर्नुहुन्छ?

उहाँ हामीसँग कुस्ती लडनुहुन्छ। त्यो कथा उत्पत्ति 32 अध्याय वर्णन गरिएको छ, जहाँ याकूब धेरै वर्षपछि आफ्ना दाजु एसावलाई भेट्न जान्छन् र याकूब अहिले धेरै डराउँछन्, किनकि तिनले आफ्ना दाजुको जन्मसिद्ध अधिकार र आशिष् चोरेका छन् र धोखा दिएका छन्। अब तिनले भोलिपल्ट दाजुलाई भेट्नुपर्छ र तिनले आफ्नो परिवारका सबै सदस्यहरू र आफ्ना सबै सरसामानहरू नदीपारि पठाउँछन्। र याकूब एक्लो छैनन् र परमेश्वरले तिनीसँग कुशती लडनुहुन्छ। उत्पत्ति 32 अध्यायको यस कथामा, परमेश्वर हामीसँग कसरी कुशती लड्नुहुन्छ भन्ने सम्बन्धमा सेवकाइको हाम्रो आफ्नै तस्वीर छ, यसलाई परमेश्वरले हामीसँग गुनुहुने एक मुठभेटको रूपमा बुझ्नुपर्छ। यो कथामा साँच्चै तीन भाग छन्। त्यहाँ लडाइँ, आत्मसमर्पण र विजय छ।

सेवकाइका अगुवाहरूको रूपमा जब परमेश्वरले कुशती खेलद्वारा हामीसँग मुठभेट गर्नुहुन्छ, हामीसँग लडाइँ हुनेछ, हामी यसमा छौं भनी जानेर हामी आत्मसमर्पण गर्छौं र त्यसपछि विजय हुन्छ, त्यसद्वारा परमेश्वरले हामीलाई आशिष् दिनुहुन्छ। पहिलो, त्यहाँ लडाइँ हुन्छ। याकूबले परमेश्वरले तिनलाई आशिष् र जन्मसिद्ध अधिकार दिनुहुन्छ भनेर विश्वास गरेनन्, तिनी आफै गएर यो प्राप्त गर्नुपर्छ। धर्मशास्त्रले हामीलाई सिकाउँछ, परमेश्वर अति नै असल पिता हुनुहुन्छ।

उहाँ तपाईंलाई शान्ति दिन चाहनुहुन्छ।

तर उहाँले शान्ति दिनुहुन्छ भनी विश्वास नगरेर हामी बाहिर जान्छौं र त्यो प्राप्त गर्दछौं। हामी परिस्थितिहरूलाई हेरफेर गर्दछौं र हामीमा मानसिक शान्ति होस् भनेर पैसालाई टाढा राख्ने कोसिस गर्दछौं, हृदयमा शान्ति होस् भनेर सम्बन्धहरूमा चलाखी गर्दछौं।

परमेश्वर भन्नुहुन्छ, 'म तिमिलाई यसद्वारा आशिष् दिन चाहन्छु।' उहाँले हामीलाई अनुग्रह, आत्मियताको साथ आशिष् दिनुहुन्छ, तर हामी बाहिर गएर त्यो प्राप्त गर्दछौं। त्यसकारण हामी असल ख्रीष्टियनहरू हौं, हामी उहाँको अनुग्रहका योग्य छौं भनी परमेश्वरलाई प्रमाणित गर्न हामीले जे गर्न सक्छौं त्यो गर्दछौं। उहाँ हामीले त्यो कुरा प्रमाणित नगरी हामीलाई आशिष् दिन चाहनुहुन्छ। परमेश्वरले तपाईंलाई समृद्धिको आशिष् दिन चाहनुहुन्छ, तर हामी त्यो आशिषमा भरोसा गर्दैनौं।

त्यसैले हामी समृद्धि पाउनका निम्ति परमेश्वरको आशिषमा भरोसा गर्नुको सट्टा हाम्रो रूपियाँपैसालाई यस्तो प्रकारले नियन्त्रण र व्यवस्थापन गर्ने कोसिस गर्छौं जसद्वारा हामीलाई समृद्धि मिलोस्। जब हामी उहाँको आशिषलाई अस्वीकार गर्छौं र आफैलाई नियन्त्रण गर्ने, यहाँसम्म कि चलाखी गर्ने स्थानमा राख्छौं तब परमेश्वर त्यसरी हामीसँग कुशती लड्नुहुन्छ जसरी उहाँ याकूबसँग लड्नुभयो। जब तपाईं उत्पत्ति ३२ अध्यायमा त्यो कथा पढ्नुहुन्छ, तपाईं परमेश्वरबाट हुने कुशती अति व्यक्तिगत भएको थाहा पाउनुहुनेछ। तपाईंको पक्ष लिएर कोही पनि त्यो कुशती लड्न सक्दैन।

परमेश्वर तपाईंसँग धेरै सोझै र जोरदार रूपमा कुशती लड्नुहुन्छ। त्यसमा गलित, थकित बनाउने कोसिस हुन्छ। मैले के कुरा गरिरहेको छु तपाईं बुझ्नुहुन्छ, जब तपाईं कुशती लड्नुपर्ने यस्तो समयमा हुनुहुन्छ तब तपाईं केही परिस्थितिहरू बुझ्ने कोसिस गर्नुहुन्छ। त्यस बेला अझ ठूलो निराशा पनि हुन सक्छ, किनकि एक ख्रीष्टियन अगुवाको रूपमा तपाईं प्रार्थना गर्दैहुनुहुन्छ, तर तपाईंले आफ्नो प्रार्थनामा विश्वासभन्दा बढी डर भएको पाउनुहुन्छ।

तपाईं काम गर्दै हुनुहुन्छ, तर तपाईं उत्तरहरू खोज्दैहुनुहुन्छ र विभिन्न कुराहरू गर्नुहुन्छ, ती कुराले सेवकाइ र जीवनमा काम गर्नेछ भनी आशा गर्नुहुन्छ, परमेश्वरमा विश्वास गर्नुहुन्छ। तपाईं परमेश्वरको आज्ञापालन गर्दैहुनुहुन्छ, तर तपाईंको आज्ञाकारितामा प्रायः तीतोपन छ। जब हामीले आफैलाई आफ्नो जीवन र सेवकाइमा हाम्रा परिणामहरू नियन्त्रण गर्न कोसिस गरिरहेका र परमेश्वरले हामीसँग कुशती लडिरहनुभएको पाउँछौं तब ती याकूबका विशेषताहरू र हाम्रा विशेषताहरू हुन्। परमेश्वर हामीसँग लडिरहनुभएको थाहा पाउँदा हामीले के गर्नुपर्छ भन्ने कुरा हामीलाई थाहा हुनुपर्छ।

फिलिप्पी 2 अध्यायमा एउटा खण्ड छ, जसले यो कुरा बताउँछ। पद 12 ले यसो भन्छ- "जसरी तिमीहरूले सधैं आज्ञापालन गरेका छौं, मेरो उपस्थितिमा मात्र गरेजस्तो होइन, तर अब झन् बढी मेरो अनुपस्थितिमा डर र कम्पसाथ तिमीहरूको आफ्नो मुक्तिको काम पूर गर्न परिश्रम गर। किनकि तिमीहरूलाई उहाँको असल अभिप्रायअनुसार इच्छा गर्ने र काम गर्ने दुवै तुल्याउनलाई परमेश्वर तिमीहरूमा काम गर्नुहुन्छ।" हामी यो बुझेर भन्छौं, 'अहो, म मात्र यो काम गर्ने कोसिस गरिरहेको छैनँ। वास्तवमा परमेश्वर मसँग कुशती लडिरहनुभएको छ। लडाइँ गर्नबाट उम्कन नखोज्नुहोस्। आफ्नो परिस्थिति मिलाउनका लागि चाँडो-चाँडो परिवर्तन गर्ने कोसिस नगर्नुहोस्, तर त्यो व्यक्तिको पछि रहेर तपाईंलाई दुःख दिनुहुनेलाई चिन्नुहोस्, त्यहाँ वास्तवमा तपाईंलाई परिवर्तन गर्नका लागि परमेश्वर कुशती लडिरहनुभएको हुन्छ।

आर्थिक समस्याको पछाडि वास्तवमा तपाईंलाई परिवर्तन गर्न परमेश्वर कुशती लडिरहनुभएको हुन्छ। त्यो प्रश्न, जसको जवाफ दिनुपर्छ जस्तो लाग्दैन, त्यसको पछाडि वास्तवमा तपाईंलाई परिवर्तन गर्न परमेश्वर कुशती लडिरहनुभएको हुन्छ। लडाइँबाट नभाग्नुहोस् र परमेश्वरले तपाईंमा के गर्न चाहनुहुन्छ त्यसमा ध्यान दिनुहोस्। कहिलेकहीं जब हामी यस्तो समयमा हुन्छौं जहाँ परमेश्वर हामीसँग वास्तवमा कुशती लडिरहनुभएको हुन्छ। त्यस बेला हामी अरु मानिसलाई दोष दिन्छौं। तिनीहरूमा इमानदार नभएको, तिनीहरूमा प्रतिबद्धता नभएको, तिनीहरूमा सहभागिताको कमी भएको दोष लाउँछौं।

तपाईंले रोकिएर यो बुझ्नु जरूरी छ, 'अहो, यो मेरो बारेमा र परमेश्वरले ममा के गर्न चाहनुहुन्छ त्यसको बारेमा हो। उहाँले मसँग कुशती लडिरहनुभएको छ। याकूबले कुशती लडे अनि र तिनले छोड्दैछोडेनन्। वास्तवमा परमेश्वर नै तिनीसँग कुशती लडिरहनुभएको रहेछ भनी थाहा पाएपछि तिनले छोडेनन्। हामीले के गर्नुपर्छ भने परमेश्वर मसँग कुशती लड्दैहुनुहुन्छ भनेर बुझ्नुपर्छ। एक उदार स्त्रीष्टियनको रूपमा मेरो पहिचानसँग परमेश्वर मसँग कुशती लड्दैहुनुहुन्छ। अनि एक पटक मैले यसलाई स्पष्ट पारेपछि, त्यसबारे मैले के गर्नुपर्छ भनी थाहा पाएँ। त्यसपछि मलाई के भइरहेको छ सो थाहा पाएँ। तपाईं अहिले कुशती खेलमा हुनुहुन्छ र यो निराशाजनक छ र यो थकाउने किसिमको छ।

तपाईंले अरु मानिस वा परिस्थितिहरूलाई दोष दिंदै आउनुभएको छ। तर सायद तपाईं नै दोषी हुन सक्नुहुन्छ। तपाईं त्यो काम गर्न सक्नुहुनेछैन।

तर सायद परमेश्वरले तपाईंसँग कुशती लडिरहनुभएको हुन सक्छ, किनकि उहाँले तपाईंलाई त्यो आशिष् दिन चाहनुहुन्छ जुन विगतमा तपाईंले परिस्थितिलाई नियन्त्रण र चलाखी गर्ने कोसिस गर्दै अस्वीकार गर्नुभएको थियो। लडाइँ त्यही नै हो।

एकपटक लडाइँमा संलग्न भएपछि हामीले आत्मसमर्पण गर्नेपर्छ भनी हामीलाई थाहा हुन्छ।

हामीलाई उत्पत्ति 32 अध्यायको कथा थाहा छ, परमेश्वरले एसावलाई पहिलेबाटै तयार पार्नुभएको थियो। याकूबले कुनै कुराको चिन्ता लिनु आवश्यक थिएन। याकूबले परिणामलाई नियन्त्रण गर्नु आवश्यक थिएन। तिनले एसावलाई घूस दिने कोसिस गर्नु आवश्यक थिएन। सबै कुरा परमेश्वरको नियन्त्रणमा हुन्छ। उहाँ नियन्त्रणमा हुनुभएकोले नै आत्मसमर्पण गर्नुपर्छ। नयाँ करारले याकूब 4:10 मा हामीलाई यसको सन्दर्भ

दिन्छ, जहाँ भनिएको छ, "प्रभुको सामने आफूलाई विनम्र तुल्याओ र उहाँले तिमीहरूलाई उच्च पार्नुहुनेछ।" त्यहाँ आत्मसमर्पण गर्ने कार्य छ। आत्मसमर्पण गर्ने कार्य निष्क्रिय हुँदैन। तपाईंले हार मानिरहनुभएको हुँदैन।

तपाईंले आफूलाई परमेश्वरमा भरोसा गर्नका लागि तयार पारिरहनुभएको हुन्छ। कल्पना गर्नुहोस्, कि तपाईं सर्कसमा हुनुहुन्छ र तपाईं अग्लो डोरीमा पिङ खेलेको हेर्दैहुनुहुन्छ। त्यो पिङको खेलमा दुई जना व्यक्ति छन्। पिङ खेल्ने व्यक्तिले झुण्डिएर काठमा आफ्नो खुट्टा अडाएर हात फैलाउँदै पिङमा अघि-पछि गर्छ, उसले पिङ खेल्ने अर्को व्यक्तिलाई समात्ने काम गर्छ। पिङ खेल्ने दोस्रो व्यक्ति हावामा उडेर आउँछ, जसलाई समात्ने व्यक्तिले समात्ने गर्छ। यी दुईवटा नियम हुन्छन्। अनि जब पिङ खेल्दै उडेर आउने व्यक्ति आउँछ तब झुण्डिएर समात्ने व्यक्तिले उसलाई समात्छ, यसरी तिनीहरूको प्रदर्शन सफल हुन्छ। अब त्यो तस्वीरलाई सेवकाइमा परमेश्वरसँगको तपाईंको सम्बन्धसित दाँजाउनुहोस्। तपाईं पिङमा उडने व्यक्ति हुनुहुन्छ।

परमेश्वर समात्ने व्यक्ति हुनुहुन्छ।

तपाईं पिङ खेल्दै मच्चिएर हात छोड्नुहुन्छ। मैले सर्कसमा पिङमा झुण्डिएर खेल देखाउनेहरूको बारेमा अध्ययन गर्दा जे थाहा पाएँ त्यो धेरै महत्वपूर्ण छ। जब उडेर आउने व्यक्तिले हात छोडेर अर्को व्यक्तिद्वारा समात्तिका निमित्त हात बढाउँछ, त्यस बेला तिनीहरू स्थिर हुन्छन्। यदि तिनीहरूले पाखुराहरू समात्ने कोसिस गरे भने तिनीहरू तल खस्नेछन्। तिनीहरू स्थिर हुनुपर्छ। तिनीहरूले अति कडा परिश्रम गर्ने त्यो समात्ने व्यक्तिलाई विश्वास गर्नुपर्दछ, जोसँग झुण्डिएर तिनीहरूका हातहरू पक्रन बलिया मांसपेशीहरू हुन्छन्। तिनीहरू दुवै सफलतापूर्वक मञ्चमा फर्कन सक्छन् र सफल प्रदर्शन गर्न सक्छन्। समर्पण भनेको के हो यो त्यसैको तस्वीर हो, जहाँ तपाईं हात छाड्नुहुन्छ र स्थिर बस्नुहुन्छ।

अनि तपाईं भन्नुहुन्छ, 'हे परमेश्वर यो सेवकाइ तपाईंको हो। यी सम्बन्धहरू तपाईंका हुन्। हे परमेश्वर, म तपाईंको हुँ।' हामी आत्मसमर्पण गर्ने कार्य उत्पत्ति 32 अध्यायमा याकूबबाट सिक्छौं।

त्यहाँ यी तीनवटा पाठ छन्।

पहिलो, याकूबले परमेश्वरलाई आफ्नो स्रोतको रूपमा देखे। आत्मसमर्पण आराधनाको एक रूप हो वा हाम्रा प्रार्थनाहरू अहिले उहाँको आराधनाको रूप हो। मैले यो कुरा मानिलिनु पर्यो कि भविष्यमा आर्थिक अवस्था संकटमा पर्ला भन्ने डरले गर्दा म धेरै उदार बन्न चाहँदिनथें। त्यसपछि याकूबले आशिष् पाउनका निमित्त पुकारा गर्दछन्।

यो हामीलाई असामान्य जस्तो लाग्छ। हामी त्यस्ता मानिसहरू बन्न चाहन्छौं जसलाई परमेश्वरले आशिष् दिनुहुन्छ। तापनि स्वर्गका पिताको रूपमा परमेश्वर हामीले उहाँलाई आशिष्का निमित्त पुकारौं भनेर पर्खिरहनुभएको छ। आशिष् पाउनका लागि परमेश्वरलाई पुकार्नु स्वार्थी हुनु होइन। यसो गर्नु अहंकारी हुनु होइन। आशिष्का लागि उहाँलाई पुकार्नु भनेको उहाँ एक मात्र स्रोत हुनुहुन्छ र उहाँ मात्र हुनुहुन्छ जसले तपाईंलाई त्यस प्रकारको आशिष् दिन गर्न सक्नुहुन्छ भनेर स्वीकार गर्नु हो। आत्म समर्पण गर्नु भनेको केही प्राप्त गर्नु हो।

हामीसँग म केही पाउने योग्यको छैन भन्ने बाधा वा म गएर त्यो प्राप्त गर्नेछु भन्ने अहंकारको बाधा छैन। हामीसँग यो आत्मसमर्पण छ।

त्यसैले, हामी याकूबले जस्तै पुकारा गर्छौं। हे परमेश्वर, म मेरो सेवकाइ बढाउन सकिदैन।

मलाई तपाईंले अभिषेकको साथ आशिष् दिनु आवश्यक छ, ताकि सेवकाइ बढ्न सकोस्। हे परमेश्वर, म जुन कुरा लिएर तपाईंकहाँ आउनुपर्छ त्यो लिएर आउन सकिदैन। तपाईंले मलाई तपाईंको उपस्थिति, पवित्र आत्मा आशिष् दिनु आवश्यक छ।

आत्मसमर्पण निष्क्रिय हुँदैन। आत्मसमर्पण धेरै सक्रिय हुन्छ, जहाँ हामी आफैलाई समातिने स्थानमा राख्छौं र हामी याकूबले जस्तै आशिषका लागि पुकारा गर्छौं। त्यसपछि कथामा तपाईंले याकूबलाई रातभरि कुशती खेलको देख्नुहुनेछ।

आत्मसमर्पण गर्नुहोस्, यो तपाईंले साँझमा पाँच मिनेटका निमित्त गर्ने र त्यसपछि सकिने कार्य होइन।

आत्मसमर्पण भनेको जीवनमा तपाईंले लिनुहुने एउटा आसन हो।

याकूबको कथा हाम्रा लागि शिक्षाको रूपमा बाइबलमा छ। ख्रीष्टियन नेतृत्वमा, सेवकाइमा, हामी सधैं नियन्त्रण र चलाखी गर्ने कोसिस गर्ने साथै परमेश्वरले हामीलाई दिन चाहनुहुने आशिषहरू प्राप्त गर्ने परीक्षामा पर्नेछौं। जब हामी सम्बन्धहरू बनाउन, परिणामहरू निर्धारण गर्न आफै बाहिर जाने निर्णय गर्छौं, जब हामी आफ्नो हृदयमा हामी परमेश्वर र उहाँले हामीलाई सेवकाइका आशिषहरू दिनुभएकोमा भरोसा गर्ने स्थितिमा छैनौं भनी थाहा पाउँछौं, तब त्यहाँ लडाइँ हुन्छ र त्यो लडाइँले आत्मसमर्पण गर्नेतिर डोर्याउँछ।

अनि यस आत्म समर्पणमा हाम्रो आसन यस्तो हुन्छ जहाँ हामी उहाँको आशिष पाउनका लागि पुकारा गर्दछौं र त्यसका लागि रातभरको समय लाग्छ। याकूबको यो कथाको अर्थ हामीले एक रातमा आठ घण्टा प्रार्थना गर्नुपर्छ हो जस्तो मलाई लाग्दैन। मलाई लाग्छ, यो त्यो उदाहरण हो जसले यो हाम्रो जीवनशैलीको आसन हुनुपर्छ भन्दछ। अब जुन क्षण हामी आत्मसमर्पण गर्ने स्थितिमा पुग्छौं, तब त्यहाँबाट वृद्धि हुन थाल्छ।

जब म मेरो विवाह भएको सुरुसुरुका दिनहरूमा उदार हुने विषयमा परमेश्वरसँग कुशती लडिरहेको थिएँ र यो परमेश्वरका लागि कुशती हो भनी बुझें तब म आत्मसमर्पण गर्ने ठाउँमा आउनु पर्यो। सायद 10 वर्षपछि हुन सक्छ, परमेश्वरले मलाई सम्झाउनुभयो कि उदार हुने विषयमा मेरो हृदयमा र मेरो मन अझ धेरै विकास हुनु आवश्यक छ भनी बुझें।

त्यो सम्झाउने कुरा उत्पत्ति 32 अध्यायमा याकूबको कथामा वर्णन गरिएको छ, किनकि परमेश्वरले याकूबको कम्मर छुनुहुन्छ र तिनी लड्गडो हुन्छन्। हामी जान्दछौं, त्यो कुशतीमा जित्नका लागि परमेश्वरले त्यसो गर्नु आवश्यक थिएन, तर हामी जान्दछौं, परमेश्वरले त्यो जानाजानी गर्नुभएको थियो। मलाई लाग्छ, यसले याकूबलाई पनि आफ्नो सेवकाइ र जीवनमाथि नियन्त्रण गर्ने परीक्षा सधैं भइरहन्छ भनी स्मरण गराएको हुनुपर्छ र तपाईं पनि यस्तो ठाउँमा आइपुग्नुहुन्छ जहाँ तपाईं भन्नुहुन्छ,

"हे परमेश्वर, तपाईं सर्वोच्च हुनुहुन्छ।"

"म तपाईंका सामु आत्मसमर्पण गर्दछु।"

अनि तपाईं त्यस्तै प्रकारले जिउनुहुन्छ।

के अहिले तपाईंको सेवकाइमा कुनै यस्तो ठाउँ छ जहाँ तपाईंले यसलाई कठिनाइको रूपमा हेर्नुभएको छ?

तपाईंले त्यसलाई कठिनाइको रूपमा मात्र हेर्नुभयो?

वास्तवमा तपाईंले परमेश्वरसँग त्यसलाई हटाउन, ती मानिसहरूलाई हटाउन, यो प्रार्थनाको उत्तर दिनुहोस् भनेर प्रार्थना गर्नुभयो।

तपाईंले यो शिक्षा सुनिरहँदा र उत्पत्ति 32 अध्यायमा याकूबको कथाको बारेमा सोच्नुहुँदा तपाईंले "त्यसलाई गलत बुझेको। त्यसलाई बाहिरी रूपमा हेरेको" थाहा पाउनुहुनेछ।

पर्दापछाडि, परमेश्वर मसँग कुशती गर्दै हुनुहुन्छ।

उहाँले मसँग कुशती गरिरहनुभएको छ र मेरो भलाइ र उहाँको महिमाका लागि परमेश्वरसँग मेरो मुठभेट हुँदैछ, वास्तवमा यो परमेश्वरसँगको मुठभेट हो।

लडाइँको नाम भन्नुहोस्।

यसको बारेमा सचेत हुनका लागि यसलाई भाषा(शब्द) दिनुहोस् र यो तपाईंको भलाइका लागि परमेश्वरसँगको भेटघाट हो भनी बुझ्नुहोस्। त्यसपछि आत्मसमर्पण गर्ने ठाउँमा जानुहोस्।

आफैलाई आशिषका लागि प्रभुलाई पुकार्न स्थानमा राख्नुहोस्, किनकि तपाईं उहाँको आराधना गर्दैहुनुहुन्छ र तपाईं जान्नुहुन्छ उहाँ मात्र तपाईंको स्रोत हुनुहुन्छ।

जब तपाईं त्यसो गर्नुहुन्छ, तपाईं आफैलाई याकूबको कथाको तेस्रो भागको स्थान राख्नुहोस्।

त्यहाँ लडाइँ भएको थियो, आत्मसमर्पण भएको थियो, तर त्यसपछि त्यहाँ विजय हुन्छ।

यो विजयमा, दुवै पक्ष बराबर भएको छैन। याकूब र स्वर्गदूत प्रभु, दुवै विजयी भएका छन्। तपाईंले देख्नुहुन्छ, परमेश्वरले याकूबलाई कहिल्यै पराजित गर्न चाहनुभएन। उहाँ याकूबलाई विजयीतर्फ डोर्याउन चाहनुहुन्थ्यो। परमेश्वरले तपाईंलाई पराजित गर्न चाहनुहुन्न। उहाँ तपाईंलाई विजयतर्फ डोर्याउन चाहनुहुन्छ, तर उहाँले तपाईंलाई कुशती खेलेर मात्र त्यहाँ पुर्‍याउन सक्नुहुन्छ। अनि याकूबले प्राप्त गरेका विजयको अर्थ तिनी एसावबाट मुक्त गरिए भन्ने होइन।

तिनलाई तिनी आफैबाट स्वतन्त्र गराइएको थियो।

तिनले प्राप्त गरेको विजय तिनको नाउँ परिवर्तनमा थियो। तिमी याकूब थियौ, धोका दिने व्यक्ति थियौ।

अब तिमी इस्राएल हुनेछौ, जो परमेश्वरको साथमा विजय हुन्छ।

हामी उहाँसँग कुशती खेलमा हुँदा उहाँले हामीलाई दिनुहुने विजय वास्तवमा हाम्रो व्यक्तिगत परिवर्तनसित सम्बन्धित हुन्छ। जोएल, तिमी आज्ञाकारी थियौ, तर उदार थिएनौ। अब तिमी आफ्नो हृदयमा र तिम्रो आत्मामा र तिम्रो दानमा उदार व्यक्ति भएका छौ।

परमेश्वरका लागि नाउँहरू साँच्चै महत्त्वपूर्ण छन्। ती यति महत्त्वपूर्ण छन् कि नयाँ करारमा, येशूले वास्तवमा आफ्ना चेलाहरूलाई उपनाम दिनुभयो। तपाईं जान्नुहुन्छ, कि तपाईंसँग राम्रो मित्रतामा हुँदा साथीहरूद्वारा तपाईंलाई उपनाम दिइन्छ। येशूले भन्नुभयो, "ए सिमोन, तिमी चट्टान कहलाइनेछौ।" याकूब र यूहन्ना, तिमीहरू गर्जनका छोराहरू कहलिनेछौ।" परमेश्वरका लागि नाउँहरू साँच्चै महत्त्वपूर्ण छन्। ती धेरै महत्त्वपूर्ण छन्। म प्रकाश 21:7 पद पढेर सुनाउन चाहन्छु, त्यसले भन्छ, "जसले विजय प्राप्त गर्छ, म त्यो व्यक्तिलाई नयाँ नाउँ दिनेछु, त्यो पाउनेले त्यसलाई जान्दछ।"

परमेश्वरसँगको अहिले तपाईंको जुन मुठभेड छ, जुन लडाइँ छ, परमेश्वरले तपाईंलाई एउटा नाउँ दिन चाहनुहुन्छ। उहाँले तपाईंको पहिचान बदल्न चाहनुहुन्छ। उहाँसँग तपाईंका लागि एउटा नयाँ नाउँ छ। मेरो लागि यो उदार थियो। तपाईंमध्ये कसैका लागि यो प्रिय, क्षमा पाएको, शक्तिशाली, बुद्धिमान्, सुन्दर हुन सक्छ।

त्यो नाउँ जे भए पनि यति जान्नुहोस् कि वास्तवमा त्यही कुराले विजय सुनिश्चित गर्दछ। सेवकाइमा परिणामहरू हुनेछन्, तर विजय तपाईंको व्यक्तिगत परिवर्तन हो।

कहिलेकहीं सेवकाइमा हामी बाहिर जान्छौं र हामीले प्राप्त गर्न चाहेको नतिजा प्राप्त गर्न नियन्त्रण र चलाखी गर्ने कोसिस गर्छौं। जब परमेश्वरले भने हामीलाई उहाँको साथमा आशिष् दिन चाहनुभएको हुन्छ। जब हामी त्यसो गर्छौं, उहाँले हामीलाई त्याग्नुहुन्न। उहाँले हामीलाई छाड्नुहुन्न। उहाँले हामीसँग कुशती लड्नुहुन्छ। हामी आफूले लड्न परेको लडाइँलाई परमेश्वरसँगको मुठभेडको रूपमा लिन्छौं। हामी आत्मसमर्पण गर्छौं र उहाँसँग आशिष् माग्छौं र हामी विजय पाउँछौं, अनि त्यसैमा हामी परिवर्तन हुन्छौं।

परमेश्वरसँग मुठभेड गर्नुहोस् र उहाँसँग तपाईंका निमित्त नयाँ नाउँ छ भनी जान्नुहोस्।